ערב שבת עם חשכה עומד ואומר שני לוגיז

שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה

זשרה

כח., ג) בעיין תוספות סוטי יח. ד"ה חזר וכו' ותוס תמורה ל. ד"ה ואידך]

לנחולם כ. ז מ זמיקן, ד) [ב"ב כו:], ה) גיטין כה. כח. ב"ק סט: [דמאי

פ"ו מ"דן סוכה כג: עירובין

ו) בס"ח: קרבו,

גליון הש"ם

. תום' ד"ה אלא בחמאת וכו'

וי"ל כיון דשמא מת לא חיישינן. עיין קדושין דף מה

נ"ב תוס' ד"ה בפירוש אמר:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד״ה תקלין כו׳ ונפרוס החג ומי שלא שקל

אשתקד ישקול לשנה הבחה כל"ל והד"ח:

מוסף רש"י

מקריבין אותה בחזקת

שהוא קיים. ולא חיישינן שמא מתו בעליה ולמיתה

מולם וגימיו כחים. הלוקה

שבת בין השמשות כדתניה

בתוספתה (דמהי פ"ז) וקדש

עליו היום ואין לו מה לשתות נשבת ואין לו פנאי להפריש בשבת ואין לו פנאי להפריש

(ב"ק סט:) או אין עמו כלים טהורים להפריש לחוכן תרומה ומעשר (סוכה כג:) וכומים

גירי אמת חשיב להו ואין א"י

נפקעת מקדושתה על ידיהם והם חשודים על המעשרות

ועל התרומה, ולא כעמי הארץ שרובן מעשרין וכולן מפרישין תרומה, אבל כומים

מוספ׳

מעילה כב. חולין יד. ז'י דמאי [פ״ח ה״ה],

ואידך],

םה א מיי׳ פ״ב מהלי שקלים סה א מיי׳ פ״ב מיני בקרט הלכה ב: סו ב מיי׳ פ״ד מהלכות פסולי מוקדשין הלכה

רבינו חננאל

ואקשינן וניכתוב עלייהו האי האקשינן הכונוב עלייהו האי דחובה והאי דנדבה. ופרקינן לר' יהודה לית ליה כתיבה בכלים שבמקדש. ודייקינן ממתניתין דקתני לא היה שם אלא כן אחד כדי שיהא נוטל אחד ומניח אחד. אבל אינו לו. ואמרינן ויכתוב מזרק . ראחד פר וראחד שטיר הודה כתיבה. איני דלית ליה, והתנן בשקלים פ״ו ושלש עשר שופרות. פירוש אילו השופרות תיבות הן . שמניחין בהן מעות. ושלשה עליהן תקלין חדתין כו' עד דברי ר' יהודה. הא עו דבור די יהודה. הא אית ליה כתיבה. ופרקיגן לאו משום דחייש ר' יהודה לתערוכת חוכה כנדכה. [ד]לא חייש משום תערובת בחטאת, [אלא] גזירה שמא מתו בעליה, דכתיבה כי האי גוונא לא מהניא ולא מידי. ואקשינן ומי גזרינן . כי האי גוונא והתנן במס׳ גיטין פ״ג השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת שהוא קיים. הנה לא חיישינן. ופרקינן משום תערובת חטאת דודאי מתו בעליה. ואקשינן ולישקול ד' זוזי מן השופר וישליכם בנהר ויאמר אילו הן המעות שמתו בעליהן והשאר יקרבו. שמתו בעליהן והשאר יקרבו. ודחינן ר' יהודה לית ליה ברירה. כלומר, מי יברר לנו שאותן ד' זווי שלקח והשליכם בנהר שהן בעצמן לאותו האיש המת, שמא אותן שהשליך מעות של אחרים היו ומעות של מת בשופר נשארו. ואמרינן . מנא לז דלית ליה לר' הלוקח יין מן הכותים אומו שני לוגיז וכו׳ כבר פירשנוהו

תום' ישנים קינין הן תורין. שהמתנדב בני יונה והביא תורין לא ילא ידי חובתו או איפכא, והלכך אע״פ שכולן נדבה עולות לריך כתיבה לרבי יהודה. וגוודי עולה הן בני יונה. רבון פליגי על ר׳ יהודה בשקלים [ט, א] ואמרי דקינין הם חובה אחד לעולה ואחד לחטאת וגואלי עולה הן כולן עולות נדבה, ולדידהו אתי טק עומת מצים, ומימים מתי שפיר למה הן כותבין כאן קינין וכאן גוזלי עולה דקינין משמע ליה אחד לעולה ואחד לחטאת, כים מחז נעוכם ומחז נחסמת, אבל לר' יהודה דאית ליה כולן עולות, תימה למה לא היו כותבין כאן תורי עולה כמו כאן גחלי עולה. ריצ"א. וגם צ"ע למה לא היו שופרות לקיני נדבה של תורים כמו לשל בני יונה כיון שמחנדב מין זה [והביא מין זה לא ילא] כדאמריען בפרק קמא דחולין [כב, א]. ה"ר אלחען. ווהב לכפורת. פי' רש"י כמו

כפורי זהב שלשים. וריב״ה גרם לכפורת והיינו ריקוע פחים לפוי לבית קדשי הקדשים ולכפורת היינו לבית הכפורת רבינו דהכי משמע בהדיא בירושלמי. ובמסכת שחלים

(גיטין דף כח.) בגמ' לא שנו אלא שלא הגיע לגבורות אבל הגיע לגבורות לית ליה כתיבה דתנן רבי יהודה אומר לא לא ואם כן נימא דמשום דילמא איכא היה שם אלא כן אחד בלבד תרי מאי זב וזבה ומלורע ומטמא מקדש מעמא לא משום דמחלפי ונעביד תרי ושמיעת קול וביטוי שפתים שהגיעו וליכתוב עלייהו הי דפר והי דשעיר אלא לגבורות לחיישינן בהו שמא ימות אחד מהם וי"ל דאינו סברא דליחוש לרבי יהודה לית ליה כתיבה מיתיבי כולי האי דלא שכיחא הוא אי נמי והיה עשרה שופרות היו במקדש והיה יש לומר דהא דקאמר התם אבל כתוב עליהן תקלין חדתין ותקלין עתיקין וקינין וגוזלי עולה ועצים ולבונה וזהב הגיע לגבורות לא ה"מ במביא גט משום חומר דחשת חיש חבל בשולח לכפורת וששה לנדבה תקלין חדתין אלו שקלים של כל שנה ושנה תקלין עתיקין חטאתו אין חילוק בין הגיע ללא הגיע וחדע דאמתני׳ דהמביא גט מי שלא שקל אשתקד ישקול לשנה הבאה קינין הן תורין גוזלי עולה הן בני יונה קאמר לה התם ולא אמתניתין דהשולה הטאמו: אלא בחשמת וכולן עולות דברי ר' יהודה כי אתא רב דימי שמתו בעליה ודאי. תימה מאי טעמא הדר ביה לימא לעולם טעמא דילמא אמר אמרי במערבא גזירה משום חמאת ימות אחד מהן והא דתנן מקריבין שמתו בעליה ומי חיישיגן והתגן פ-השולח אותן בחוקת שהוא קיים הא אמר חטאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת התם שמא מת לא חיישינן שמא שהוא קיים אלא משום חמאת שמתו בעליה ימות חיישינן דהא חזינן דחייש ודאי שונברור ארבעה זוזי ונשדי במיא והנך רבי יהודה לבקיעת הנוד °וי"ל כיון נישתרו רבי יהודה סלית ליה ברירה מנא לן דשמה מת לה חיישינן הם כן נעביד שופרות לקיני חובה וכל שעתה אילימא מהא דתנן 🌣 הלוקח יין מבין הכותיים

קיבין הן תורין. המתנדב תורין מביא ונותן בשופר שכתוב עליו

קינין והמתנדב בני יונה נותן מעות לתוך שופר שכתוב בו

קודם למיתתי אסורה לאכול בתרומה מיד משום שמא ימות דהתם כי אמרינן שמא ימות בואת השעה אסורה לאכול שהרי אמר שעה אחת קודם למיתתו אבל הכא לא הויא חטאת שמתו בעליה אלא לאחר מיתה מיד ממש ואם כן אפילו כי אמר כל שעתא שמא ימות בזו השעה השתא מיהא לא שכיב ושרי לאקרובי׳: וווי. פירש רש"י משום דאמר פרק קמא דכריתות (דף

ושעתה לישתרי להקרובי כיון דשתה

מת לא חיישינן ולא דמי לההיא דפרק

כל הגט (גם זה שם) דהרי זה גיטך

ח.) ועמדו קינין בו ביום ברבעתים וד' זוזי הם דמי החטאת משמע מתוך פי' דבעי למימר דשני הפרדים עמדו ברובע שלם שזהו דינר לורי שהם ח' זוזי מדינה נמלא החטאת בד' זוזי ובספ"ב דכריתות (דף י:) אינו משמע כן דקאמר מדחם רחמנא עליה בדלות חד משיתסר בעשירות דבעשירות מייתי כשבה או שעירה בסלע ובדלות ברבעתים בדלי דלות נמי מייתי חד מי"ו דדלות אלמא רבעתים רובע דינר קאמר דהיינו חד מי"ו בסלע והא דנקט הכא ד' זוזי לאו דוקא קאמר אלא אורחיה דגמרא הוא למימר הכי וכי האי גוונא איכא בערכין בפרק המקדיש שדהו (דף כט.) גבי ההוא גברא דאחרמינהו לניכסיה אחא לקמיה דרב יהודה אמר ליה זיל שקול ארבע זוזי אחיל עלייהו ושדי בנהרא וכן בפרק כל הצלמים (ע"ו דף מט:) ההוא גברא דאיערב ליה חביתא דחמרא דאיסורא בחמריה אתא לקמיה דרב חסדא אמר ליה זיל שקול ד' זוזי ושדי בנהרא: הלוקה יין מבין הבותיים. דתניא גרסינן ולא גרסינן דתנן שאינה משנה בשום מקום ובמסכת דמאי פ"ז (משנה ד) יש משנה אחת שלא נשנו בה אלא דברי רבי מאיר סתמא ואע"ג

דרבי מאיר גזר על יינן בפרק קמא דחולין (דף ו.) הכא קודם גזירה איירי ור' יוסי ור' שמעון אף על גב דסבירא להו במנחות פרק ר' ישמעאל (דף סו:) תורמין משל כוחים על של נכרים ומשל נכרים על של כותים דכותים גרי אריות הן מכל מקום כיון דפורשין מע"ז יותר מנכרים ומחזיקין בתורה שבכתב גם את אלהיהם אינם עובדים כמו שהיו עושין בבית ראשון משום הכי כשגזרו על סתם יינן של נכרים לא גזרו על של כותיים אף על פי שגזרו על פיתן כמו לר"מ קודם שגזר עליהם שהיה יינן מותר ופיתן אסור אי נמי הכא מיירי במטהר יינו ודוקא מף שני במתור של במו למ מין למו לה מין ליו אחר יש לו כדקחני במס׳ דמאי בסיפא דבדמאי לא קחני שני לוגין שאני עחיד להפריש לפי שעמי הארץ לא נחשדו על התרומה כדאימא בשלהי מסכת סוטה (דף מה.) אף על גב דאמר בפרק שלשה שאכלו (מרכות דף מו:) הני כותאי עשורי מעשרי דבמאי דכתב באורייתא מזהר זהירי הני מילי כשהם בעצמם אוכלין אבל כשמוכרין (מרכות דף מו:) הני כותאי עשורי מעשרי דבמאי דכתב באורייתא מזהר זהירי הני מילי כשהם בעצמם אוכלין אבל כשמוכרין לאחרים לא חיישי על לפני עור לא חתן מכשול ואף על פי שאינן חשודים על הגול עמי הארץ נמי לא חשידי על הגול ואפילו הכי חשידי על המעשרות דלא חשיב להו גזל לפי שהוא ממון שאין לו תובעין ועוד כל כמה דלא הופרש לא חשיב להו גזל ועוד סומכים הכותים אהא דדרשינן פרק השוכר את הפועלים (ב״מ דף פח:) ואכלת ולא מוכר עוד יש חילוק אחר בין דמאי לודאי דבדמאי קתני שאני עתיד להפריש למחר ובודאי לא קתני למחר לפי שבערב שבת איירי כמו שפירש רש"י וכמו שמוכחת הרישא במסכתא קמה ובשבת לא מלי להפריש ואע"ג דדמאי נמי אין מפרישין אותו בשבת אלא בספק חשיכה כדתגן פרק במה מדליקין (שבת דף לה.) ובמסכת דמאי (פ״א משנה ד) נמי תנן כי האי גוונא ומייחינן לה פרק במה מדליקין (שבת דף כג.) הדמאי מפריש אותו ערום ובין השמשות אבל בשבת לא ה"מ היכא דלא קרא שם מבעוד יום אבל ודאי אפילו קרא לו שם מערב שבת אסור להפרישו

> לירושנית, "רושנית" ולשטב" שקנים פרק המרוה (מ"ד] קחני שממוחה התרומה היו עושין לפוי לבית קדשי הקדשים. וגברור ארבע זווי וגשרי בפיא. אומר רבינו שימנו ממחילה שאם יונות אחד יהיו אותם המעות שישליכו לים המלח (יהיו) קדושים בעבורו ושלו יהיו קדושים ללורך (האספיון) [המת כיון] דמ"ד דיש ימנו בקן לר' יהודה על כן (ו)נמלא שלבשוף שהשליכו ארבעה זווי לים המלח לא היו קדושין אלא לצורך (המספיון) [המת כיון] דמ"ד דיש ברירה. וא"מ כיון שיש [חנאי] אפילו אין ברירה נמי דאמריט בפרק בכל מערבין [עירובין לו, א] וסבר ר' יוסי אין ברירה והמנן שמי נשים שלקחו קיניהן [בעיכוב או שנחנו דמי קיניהן] לכהן, לאחה שיללה כהן יקריב מטאח ולאיזה שיללה כהן יקריב עולה. ומוקי לה רבה בשהמנו אלמא בשהמנו אין לריך ברירה והכא בעינן דימנו ואפ״ה לריך ברירה [ד]הכי אימיה (שממנדג) [שממנה] כגון אם בא חכם למזרח וכן שני לוגין שאני עמיד להפריש כוי, ועוד הקשה מ״ר היכי ס״ד דמיירי מעיקרא בלא המנו והלא איך יכול הכהן לעשוח עולה [לשם] זו ומטאמ לשם זו כיון שממערבו הדמים, ואולי יקנה חליו משל ואם וחליו משל ואח, אך יש לומר דהוה מני למימר וליטעמיך. ומפרש רביט המם בשהחנו כלומר שהיו להם דמי קיניהן קדש בשוחפות ובשעת לקיחתן התנו ובררו זה הקן יהא קנוי ללאה מחלקה שבמעות וזה יהא קנוי

לים ליה כחיבה. אין סומכין על כך דומנין דלאו אדעתיה לעיוני בכתבא: משום דמחלפי. אי עביד תרי מניח מזרק השעיר על זה גחלי עולה: **והרגון** השולח חמאתו ממדינת הים מקריבין אותה ושל פר על זה וכשגא לקחת את דם הפר פעמים שנתחלף לו בחוקת שהוא קיים. תימה לי והאמר התם בפרק כל הגט ונוטל את של שעיר הלכך כי ליכא אלא חד לא מנח האי עד דשקיל

האי ונמנאו העבודות כסדרן של שעיר אחר פר בפנים ושל פר אחריה בהיכל ואחר כך של שעיר: מקלין חדמין. על האחד תקלין עחיקין על השני קינין על השלישי גוזלי עולה על הרביעי עלים על החמישי לבונה על הששי זהב לכפורת על השביעי וששה היה כתוב עליהן נדבה: מקלין חדמין אלו שקלים של כל שנה ושנה. מי שעליו להביא שקלי שנה זו שלא הביאן באדר מביאן כל שעה שירנה ונותנס בשופר של תקלין חדתין והגוברים נותנים אותן בלשכה ותורמין מהם שלש הקופות בפרום הפסח ובפרום העלרת ובפרום החג (ה): ישקול לשנה הבחה. ונותנן לשופר של תקלין עתיקין והגזברין נותנים אותן לשירי לשכה של אשתקד שמהן בונים חומת העיר ומגדלותיה כדתנן בשקלים (פ"ד משנה ב): קינין הן סורין. ממעות שבו אין לוקחין אלא תורין: רולן עולום. ר' יהודה לטעמיה דאמר לא היו שופרות לקיני חובה. ועלים ולבונה וזהב לכפורת מפרש במס' שקלים (פ"ו מ"ו) המתנדב עלים נותן מעות לאותו שופר ולא

יפחות משני גזירין והמתנדב לבונה מביא מעות ונותן לתוך שופר לבונה ולוקחים מהן לבונה ומקטירין אותן נדבה על המזבח החילון זהב לכפורת המתנדב זהב נותן מעות לתוך שופר ולוקחין מהן זהב לכלי שרת והן המזרקות הקרויין כפורי זהב בעורה (ה) ודברי הימים (ה כח): וששה לנדבה. לקין המובח לחת לחוכן מעות שלוקחין מכל הרועות של מותר אשמות וחטאות ששנינו בהן ירעה וימכר ויפלו דמיו לנדבה ובפרק בתרא דמנחות (דף קז:) ששה שופרות כנגד ששה בתי אבות שבכל משמר ומשמר וכל אחד ואחד מכיר את של יומו ואם היה מזבח בטל ביומו

שאין איש מביא קרבנות לוקחין בני בית אב מעות שופר שלהן ולוקחין מהן עולות והוא קיץ המזבח. שמע מינה מיהת דר' יהודה אית ליה כתיבה דקתני והיה כתוב עליהן: גזירה משום חטאת **שמחו בעליה.** שמא מת אחד מן הבעלים שנתנו מעות בשופר וכיון דיש בהן חטאות הוה להו מעות חטאת שמתו בעליה והן הולכות לים המלח ונמלאו מעורבות עם הכשרות ופוסלות אותן והיינו מפני התערובות: שמחו בעליה ודחי. שאנו יודעין בו שמת משנתן מעות לשופר ועדיין לא קרבן יו : ונברור ארבע זווי. דמי החטאת. חוזי פשיטי קאמר זוזי מדינה שיש ח' מהן בזוו לורי והן דמי פרידה אחת דתנן עמדו קינין בו ביום ברבעתים (כריתות ח.) והרובע הוא חלי דינר לורי שהוא ארבעה זוזי מדינה: לית ליה ברירה. לא סמכינן אברירה למשרי איסורא: **הלוקה יין מבין הרוסיים**. קודם שגזרו עליהם ואין לו כלים להפריש לתוכן תרומות ומעשרות: הרי הן תרומה. בתוכו: ומיחל

חשודים על הכל והלוקח מהם יאשמעינן הכא דכותים חשידי אתרומה כדקתני שני לוגין שאני עתיד להפריש כו' (חודין יד.). **שני לוגין שאני עתיד** להפריש. מן המחה (ערובין לו.) הרי הן. נמוכו (שם) תרומה. גדולה, וחחר כך ינו רבוה. גדולה, ואחר כך עושה ממה שנשתייר מאה מדות, מפריש עשרה למעשר ראשון ונשתיירו תשעים מדות ומפרים מהן תשעה למעשר תום' ישנים (המשך) לרחל מחלקה, ופרכינן התם מאי למימרא ומשני מהו דתימא ליגזור זמנין דלא התנו פי׳ שיטעו (להניח) ולהביחו הקנין כמו שהיה עד עכשיו הוא במעות קמ"ל, וכרב חסדא נמי קמ"ל שהכהן יש (לפרש בידו) [בידו לפרש] איזהו חטאת

יאיהו טולה. ורב חחדא יכול להשמיענו באשה אחת ולא נקט שתי נשים אלא לאשמועינן דלא גזרינו משום דזימניו דלא החנו. ק משום דרמפן דכם המנה, שינן וכרב חסדה כו', דהתה ומועינן דבהדי [דלה] ודוגורינו אטו לא המנו משמע (1) גוריק מטן כח המט מטמנע נמי דרב חסדא, דאם לא כן למה הזכיר (ביחוד) [ביחד] מטאת ועולה. וא״ת ומה שייד כדרב חסדא יותר מתחילת'. י"ל דטובא לריך משום דמעיקרא ס"ד שהכהן מברר בהקרבתן איזה של רחל ואיזה של לאה, והשתא כי אוקמי בשהתנו הרי מבורר משעת לקיחתן, להכי איצטריך לפרושי

בשפרנו מלא איזה חטאת ואיזה שולה. מ״ר. וכדפרשינן דבתנאי מיירי לריך לפרש, [ד]בלא חנאי [מאי] פריך ונישקול ארבעה זווי ויאמר שיהו לשם אותו שמת והגשארים יהיו לחיים, דהא אפילו מאן דאית ליה ברירה לא מהני מידי כיון (שיהיו) [שהיו] מעורבין, דהא זהו דבר פשוט שאם חוחו שתח והשמרים היו נחיים, דהם חפינו מחן דחית נייה ברירה גם מהינ ניידי (שיהיי) (שהיי) מעורבין, דהם זהו דבר פשוט שחם יש כאן איסור מעורב של זוכל לותר זה האיסור ישלך לים המלח והשאר יהיו היחר כגון חרומה שנמערבה בחולין אין יכול לותר זו יהי של מרומה זו יהי של חלון כיון שנמערב. ועוד הביא כייצ"א ראיה לדבר מדמנא במוספתא דמעילה (פ"א ה"הן טיר שהפריש מעוחיו ואמר איל למטאמי ואלו לעולמי ואלו לשלמי ואכוערבון אין לו מקנה, מה יעשה ונימאן שלש בהמוח בין מתחום אחד בין מתחום המוחלים המוחלים בין מתחום להול והיו של המוחלים ויחן לכל מוכר כפי חלקו, אבל לא היה יכול ליתן כל המעוח על הבהמה כשלוקתה ויאמר ואת הבהמה מהיה עבור המטאח דהם לרך שיקחו כל הקנין באשראי ואמר מעוח שבשופר שעמידין להיות עד אחר הקרבה יהיו מחוללון על קינין אלו ומעוח של אותן שעמידין למוח יעמרו בקדושתן ולא יחמלנו על האחרים ואחום קרוע עדיין הם חולין ועכשיו הוברר הדבר שכל אותן שקרבו ומעוח של אותן שעמידין למוח יעמרו בקדושתן ולא יחמלנו על האחרים ואחנות של אותן שעמידין למוח ישנמרו בקדושתן ולא יחמלנו על האחרים ואחנו קנין עדיין הם חולין ועכשיו הובר הדבר שכל אותן שקרבו ומעוח של אותן שעמידין למוח ישמרו בקדושתן ולא יחמלנו על האחרים ואחנות של אותן שניים הוברר הדבר שכל אותן שקרבו